

# РЕШЕНИЕ

№ 23506

гр. София, 11.06.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в**  
публично заседание на 13.05.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ралица Рачкова**

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **3634** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба, подадена от Д. Н. Н. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001136 от 09.03.2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, буква „з“), „бб“) от ЗДвП.

Излагат се доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят твърди, че е налице формално основание за издаването на оспорения административен акт, но не е налице фактическо основание нито за съставянето на АУАН, нито за издаването на процесната заповед. Оспорва твърдението, че е допуснал ПТП и че е напуснал мястото на произшествието, а при съставянето на АУАН не са ангажирани каквито и да е било доказателства, от които може да се направи извод за това. Изтъква, че АУАН е съставен единствено въз основа на данни на лицето, което е подало сигнала и чийто автомобил е бил засегнат, но сигналът от оттеглен доброволно – веднъж устно преди съставянето на АУАН и веднъж писмено след съставянето му. Счита, че заповедта е издадена в противоречие с принципите на обективност и съразмерност, закрепени в АПК. Моли съда за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят Д. Н. се явява лично, като поддържа жалбата. Изтъква, че

описаното в оспорения акт описание на вмененото нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП е непълно, което представлява съществено процесуално нарушение при съставяне на АУАН.

Ответникът по жалбата – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ се представлява от юрк. П., който моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди оспорената заповед като законосъобразна, като доводи за това излага в представен по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание чл. 16 от АПК, не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд-София-град, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На Д. Н. Н. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА, № 5108413 от 08.03.2026 г., в който е посочено, че на 08.03.2026 г. около 14:30 часа в [населено място] управлява лек автомобил „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Мото Пфое лизинг“ ЕООД по улица „Стрицин“ с посока на движение от [улица]към [улица], като срещу номер 17, поради недостатъчен контрол при паркиране върху управляваното МПС, реализира ПТП в намиращия се пред него лек автомобил „Б.“ с рег. [рег.номер на МПС], след което не уведомява и напуска мястото пеша. Връща се отново пеша около 16:00 часа. Като нарушени са посочени разпоредбите на чл. 20, ал. 1 от ЗДВП и чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. Фактическата обстановка в АУАН е описана въз основа на дадени от жалбоподателя сведения. АУАН е подписан от Д. Н. с възражение.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „бб“ от ЗДвП, с която за извършено от Д. Н. Н. нарушение на чл.123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка. Допълнително по делото с молба от 13.05.2026 г. /л. 55/ от ответника са представени Заповед № 5133-9570/13.09.2024 г., Заповед № 513-12086/2025 г. и Заповед № 8121з-1632/2021 г. към МВР, както и други писмени доказателства от жалбоподателя в с.з. от 13.05.2026 г. в т.ч. жалба срещу НП № 26-4332-002210/20.03.2026 г. и снимков материал, входящ номер и съобщение за връчване по ССЕВ.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, от правна страна настоящият съдебен състав намира следното:

Жалбата е допустима. Подадена е от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната

административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. /л. 33/ министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законната делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП. В такава качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложените по делото заповеди. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ.

Заповедта е издадена в противоречие със закона и в противоречие с целта на закона – основание за отмяна по чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

Оспорената заповед е издадена на основание на чл. 171, т. 1, б. „з“, „бб“) от ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), която предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

С оспорената заповед е прието, че е извършено административно нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП, според която разпоредба, водачът на ППС, който е участник в ПТП, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди: а) да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието; б) ако между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те преместват превозните средства, така че да не възпрепятстват движението и попълват своите данни в двустранен констативен протокол за пътнотранспортното произшествие; в) ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания, като не употребяват алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози до пристигането на контролните органи.

Като описание на нарушението е посочено: „поради недостатъчен контрол при паркиране върху управляваното МПС, реализира ПТП в намиращия се пред него лек автомобил Б. с рег. Номер С., след което не уведомява и напуска мястото пеша“.

Съдът намира, че в случая не е установено надлежно изискването на чл.171, т.1, буква „з“, „бб“) от ЗДвП, доколкото липсват убедителни доказателства, че точно на описаното място и в посоченото време е налице реализирано пътнотранспортно произшествие, в което жалбоподателят е участвала като водач и е напуснал съзнателно мястото, с цел да осуети установяването на релевантните факти. Според дефиницията на §6, т.30 от ДР на ЗДвП „Пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети“. С оглед на събраните по делото доказателства, включително сведенията на жалбоподателя и тези на Ж. К. Д., не може да

се направи и обоснован извод, че приложената принудителна административна мярка съответства на целите, визирани в чл. 22 от ЗАНН – предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях.

От доказателствата по делото се установява, че при паркирането на автомобила жалбоподателят не е възприел осъществяването на съприкосновение с другото моторно превозно средство, не е усетил, че с номера на автомобила си е отбелязал драскотина по друг автомобил. Липсват данни, които да опровергават тези негови твърдения, както и доказателства, от които да се направи категоричен извод, че същият е имал знание за евентуално причиненото пътнотранспортно произшествие и въпреки това съзнателно е напуснал мястото на произшествието.

От приобщените писмени доказателства не може да се установи и това, че е изпълнено изискването за повреда на описаното в АУАН превозно средство и/или за наличието на някакви материални вреди, които да са в пряка и непосредствена причинна връзка с управляването на автомобила на жалбоподателя на процесната дата и час на описаното място. По делото не са ангажирани никакви доказателства, че по автомобила на жалбоподателя има щети, които съответстват на щетите на автомобила на Ж. Д., не е извършен оглед на автомобилите с оглед установяване наличието на щети по тях, липсва и протокол за реализирано ПТП. Въпреки указаната доказателствена тежест на ответната страна по делото остана недоказано по несъмнен начин обстоятелството за наличието на съприкосновение именно между двата автомобила описани в представената схема на ПТП. Тук следва да се посочи и това, че административният орган, при издаване на процесната заповед, не е съобразил обстоятелството, че собственичката на автомобил Б. с рег. [рег.номер на МПС] е паркирала на посоченото място в 2:40 часа на 08.03.2026 г., а жалбоподателят е паркирал автомобила 12 часа по-късно, а именно в интервала между 14:30-14:45 часа, като в този немалък интервал от време до автомобила на Д. вероятно са спирали и други автомобили. При липса на доказателства за осъществено ПТП с автомобила на жалбоподателя и реализирани в следствие на това произшествие щети, няма как да се поддържа, че не е спазено изискването на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП и оттам, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 1, буква „з“, „бб“ от ЗДвП.

При преценката за законосъобразността и съразмерността на мярката следва да бъдат отчетени конкретните фактически обстоятелства по случая, характерът на настъпилите последици, както и степента на обществената опасност на деянието. От данните по делото също така не се установява поведението на жалбоподателя да е насочено към укриване на извършено нарушение или към осуетяване установяването на релевантните факти. Не са налице и данни за реална опасност от извършване на ново нарушение или за продължаване на противоправно поведение, която да налага ограничаването на правата му чрез прилагането на принудителна административна мярка. Напротив, видно от данните по делото жалбоподателят е оказал необходимото съдействие за изясняване на фактическата обстановка във връзка с реализираното ПТП.

При тези обстоятелства налагането на процесната мярка не би могло ефективно да допринесе за постигането на нито една от целите по чл. 22 от ЗАНН. Поради това се налага изводът, че в конкретния случай липсва необходимата връзка между приложената принудителна административна мярка и преследваните от закона цели, което обуславя несъответствие на мярката с принципа на съразмерност и с целта на закона.

Предвид изложеното, съдът приема, че заповедта се явява незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора, жалбоподателят има право на разноските по делото, но такива не се претендират, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 20 състав

**Р Е Ш И:**

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001136 от 09.03.2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи , отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“), „бб“) от ЗДвП.  
Решението не подлежи на обжалване.

**СЪДИЯ:**